

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **P., s. r. o. J.**, IČO: X., právne zastúpeného Mgr. M., advokátom so sídlom Š., proti žalovanému: **Z., a. s.**, so sídlom N., IČO: X., právne zastúpenému A., so sídlom M., IČO: X., **o náhradu majetkovej ujmy a o návrhu žalobcu na prerušenie konania**, na dovolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre zo dňa 31. januára 2013 č. k. 15Cob/6/2013-150, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu **o d m i e t a**.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd v Nitre uznesením zo dňa 13. 11. 2012 č. k. 31Cb/1/2011-141 konanie neprerušil.

V odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa sa konštatuje, že súd uznesením zo dňa 14. 11. 2011 č. k. 31Cb/1/2011-85 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitra zo dňa 29. 02. 2012 č. k. 15Cob/25/2012-95 rozhodol, že konanie neprerušuje. Opätovným podaním zo dňa 20. 08. 2012 žalobca podal návrh na prerušenie konania do právoplatnosti konania vedeného na Okresnom súde Nitra spisová značka 25C/39/2008 s poukazom na zásadu hospodárnosti a účelnosti konania. Súd prvého stupňa uviedol, že dôvody, pre ktoré súd

konanie neprerušil naďalej trvajú a vo veci naďalej nie je daná prekážka postupu konania súdu a dôvod na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Ďalej uviedol, že predmetom konania vedenom na tunajšom súde pod spisovou značkou 25C/39/2008 nie je riešenie vlastníctva (alebo iného vzťahu) k pozemkom, vo vzťahu ku ktorým žalobca uplatňuje náhradu majetkovej ujmy, ale samotná náhrada majetkovej ujmy za predchádzajúce obdobie. Výrokom rozhodnutia teda nebude vyriešenie vzťahu žalobcu (vlastníckeho, nájomného) k pozemkom v spornom období, ale výška majetkovej ujmy. Rozhodnutie o výške majetkovej ujmy žalobcu za predchádzajúce obdobie nemá súvis ani žiadny význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní, v ktorom žalobca nesie dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia o vzniku majetkovej ujmy za iné obdobie.

Na odvolanie žalobcu odvolací súd napadnutým uznesením rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Nitra dňa 03. 01. 2011 domáhal náhrady majetkovej ujmy za roky 2007 – 2010. Ďalej uviedol, že žalobca aj podaniami zo dňa 30. 10. 2012 a 12. 11. 2012 žiadal konanie prerušiť až do právoplatného rozhodnutia veci vedenej na Okresnom súde Nitra sp. zn. 25C/39/2008. Odvolací súd súhlasil so záverom súdu prvého stupňa o nedôvodnosti návrhu na prerušenie konania, zvlášť ako uviedol, keď žalobca svoje návrhy neodôvodnil, obmedzil sa iba na krátku formuláciu žiadostí o prerušenie konania. Poukázal na to, že bez relevantného odôvodnenia návrhov žalobcu odvolací súd nemohol posúdiť aká rozhodujúca otázka (ako podstatné kritérium jej významu) riešená v konaní sp. zn. 25C/39/2008 Okresného súdu Nitra má podstatný význam pre konanie sp. zn. 31Cb/1/2011 a je teda aj dôvodom prerušenia konania.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie odôvodnené poukazom na ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. a navrhol napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zmeniť tak, že mení uznesenie súdu prvého stupňa a konanie prerušuje. Dovolateľ uviedol, že odvolací súd sa nezaoberal dôvodmi, ktoré uviedol v odvolaní proti uzneseniu súdu prvého stupňa. Dovolateľ nesúhlasí s tvrdením odvolacieho súdu, že neuviedol dôvody na prerušenie konania. Podľa žalobcu ide o dôvody spočívajúce najmä v hospodárnosti vedenia konania, keď v konaní vedenom pod sp. zn. 25C/39/2008 súd ustanovil znalca a uložil mu vypracovanie znaleckého posudku, ktorým určí výšku majetkovej ujmy žalobcu, po doplnení v rokoch 2004 – 2009, ktoré závery znalca by boli použiteľné aj v predmetnom konaní. Dovolateľ poukázal na to, že nie je zrejmé na aké podania sa súdy odvolávajú, v dôsledku

čoho nie je zrejmé o akom podaní prvostupňový súd rozhodol a v tomto smere sa žalobcovi nedostatočným javí len odkaz odvolacieho súdu na to, že súhlasí so závermi súdu prvého stupňa. Podľa názoru žalobcu nestačí len skonštatovať stotožnenie sa s odôvodnením súdu prvého stupňa, keď v odvolaní sú namietané ďalšie skutočnosti. Z tohto dôvodu podľa dovolateľa základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom a účastníkovi konania sa takýmto postupom súdu mohla odňať možnosť konať pred súdom.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu na výzvu súdu doručенú dňa 24. 4. 2013 písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Dovolanie účastníka konania upravené v tretej hlave štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých to pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V preskúmvanej veci dovolateľ napadol dovolaním rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme uznesenia, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O. s. p.

Podľa ust. § 239 O. s. p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa. Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu

na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré žalobca napadol dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, dovolanie ani nesmeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedenému v § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p. Dovolanie žalobcom preto podľa ust. § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. nie je procesne prípustné.

Podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Dovolateľ prípustnosť dovolania odvodzuje z písm. f/ § 237 O. s. p., podľa ktorého sa posudzuje odňatie možnosti konať účastníkovi pred súdom postupom súdu. Dovolateľ odvodzuje odňatie možnosti konania pred súdom nepreskúmateľnosťou a nedostatočnosťou odôvodnenia napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

Dovolací súd skúmal prípustnosť dovolania z dôvodov uvedených dovolateľom v dovolacom podaní.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka,

o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Z hľadiska § 237 O. s. p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O. s. p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd. Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalobcu preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Z vymenovaných procesných väd je v dovolaní výslovne namietaná vada konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., t. j., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť pred ním konať.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Procesnú nesprávnosť postupu odvolacieho súdu vyvodzuje dovolateľ z toho, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie v súlade s ust. § 157 O. s. p. a uspokojil sa len s konštatovaním stotožnenia sa s odôvodnením súdu prvého stupňa, keď v odvolaní dovolateľ namietal ďalšie skutočnosti.

Podľa ust. § 167 ods. 1, 2 O. s. p. ak zákon neustanovuje inak, rozhoduje súd uznesením. Uznesením sa rozhoduje najmä o podmienkach konania, o zastavení alebo prerušení konania, o odmietnutí návrhu na začatie konania, o zmene návrhu, o späťvzati návrhu, o zmieri, o trovách konania ako aj o veciach, ktoré sa týkajú vedenia konania. Ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádza a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa ust. § 211 ods. 2 O. s. p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie rozsudku musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p. (§ 211 O. s. p.). Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypořadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p., je nepreskúmateľný.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení.

Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

V zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p., na ktorý dovolací dôvod sa žalobca odvoláva, sa posudzuje postup konajúceho súdu na ktoromkoľvek stupni konania, ktorý je v rozpore s platnou právnou úpravou postupu v danej konkrétnej veci a ktorým by účastníkovi mohlo byť bránené v jeho zákonnej možnosti uplatniť alebo brániť svoje právo v súdnom konaní. V danej veci nebol dovolacím súdom zistený taký postup odvolacieho súdu, ktorého následkom by bolo poškodenie práv účastníka konania, resp. bránenie účastníkovi konať v zmysle zákona v odvolacom konaní.

Postup odvolacieho konania v odvolacom konaní zavŕšený vynesением uznesenia, jeho písomným vypracovaním a obsahom zodpovedá zákonnej úprave Občianskeho súdneho poriadku a obsahovo spĺňa citované ust. § 167, § 157 ods. 2 v spojení s ust. § 211 ods. 2 a § 219 ods. 2 O. s. p. Subjektívny pocit účastníka konania a jeho názor na rozsah a obsah písomného vyhotovenia rozhodnutia, najmä, ak ide o účastníka konania, ktorý nebol v konaní úspešný, nie je zhodný s objektívnym zhodnotením formálnych náležitostí rozhodnutia upravených zákonom. Procesný postup súdov v obidvoch stupňoch prebiehal v zmysle právnej úpravy Občianskeho právneho poriadku, na ktoré konkrétne ustanovenia zákona súdy odkazovali a citovali ich, a umožňoval žalobcovi zúčastniť sa na všetkých úkonoch prvostupňového a odvolacieho súdu. Zo skutočnosti neúčinného uplatnenia svojho práva, ktorá skutočnosť viedla k neúspechu žalobcu v konaní vo veci návrhu na prerušenie konania, nemožno bez ďalšieho vyvodzovať odňatie možnosti účastníka konať pred súdom. Postupom súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nebola odňatá možnosť konať žalobcovi pred súdom, a preto v danej veci nebola splnená podmienka prípustnosti podania dovolania podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Žalobca podané dovolanie odôvodnil ďalej tým, že napadnuté rozhodnutie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.).

Nesprávne rozhodnutie vo veci spôsobené inou vadou je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle ust. § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu v súlade s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.). Žalovaný v dovolacom konaní nepodal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania, preto mu dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu nie je opravný prostriedok prípustný.

V Bratislave, 25. februára 2014

JUDr. Beáta Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Ingrid Habánová